

BÚT TRƯỜNG SƠN

(Kịch nói)

Tác giả: Đào Chí Ngụ

**NHÂN
VẬT:**

**ÔNG
THÀNH:** Bí thư chi bộ kiêm trưởng thôn - Thương binh nặng

SƠN: Con trai ông Thành - học sinh lớp 12

SƯƠNG: Cựu thanh niên xung phong

MAI: Em gái Sương, cô giáo

TẤN: Con trai Mai

TUỆ: Bí thư Đảng ủy xã

BÀ SÒN: Nông dân - hàng xóm nhà ông Thành

TUẤT: Nông dân

HỘI: Nông dân, em trai Tuất

MỞ MÀN

Cảnh sân khấu

Phòng khách nhà ông Thành có bàn ghế, ấm chén, điều cày, trên tường treo nhiều giấy khen, Huân huy chương.

BÀ SÒN: *(Ra mặc những quần áo lố mốt nhưng còn tốt):* Ông Thành ơi! Ông Thành! Cửa mở thế này chắc không đi đâu xa hi ngòi tí cho đỡ mỏi chân (ngồi xuống ghế, ông Thành ra, chân đi tập tễnh)

**ÔNG
THÀNH:** Bà Sòn à! Đến có việc gì thế?

BÀ SÒN: Ông làm gì mà lúi húi dưới đó? Không đóng cửa vào, để tênh huênh thế này? Tôi mà gian, tôi lấy hết nhà ông rồi!

**ÔNG
THÀNH:** Nhà có gì đâu mà lấy, có mỗi tấm thân già ọp ẹp này.

BÀ SÒN: Ọp ẹp tôi cũng lấy.

ÔNG THÀNH: Bà cứ hay đùa. Tôi vừa làm thịt con gà, bồi dưỡng cho thằng con nó đi thi hết THPT.

BÀ SÒN: Ô, thế à! Nhanh quá! Hết lớp 12 rồi à? Mẹ nó bỏ đi cũng đến 15 năm rồi nhỉ? Sao anh không lấy vợ đi, cứ gà trống nuôi con mãi thế?

ÔNG THÀNH: Mình thương tật nhiều thế này, còn có một chân, một mắt, lại có tuổi rồi, lấy ai làm khổ người ta.

BÀ SÒN: Em không sợ khổ, à, phụ nữ người ta không ngại khổ, có đôi có lứa là vui rồi.

ÔNG THÀNH: Sao cô không lấy chồng đi, chú ấy mất cũng lâu rồi?

BÀ SÒN: Hi, anh không hỏi thì em lấy ai, hoàn cảnh làng này chỉ còn anh là hợp

ÔNG THÀNH: Bà lại đùa rồi, nào tập chung vào việc đi, bà đến có việc gì

BÀ SÒN: Cứ có việc em mới được đến đây à

ÔNG THÀNH: Thì mọi người có việc gì đó mới đến đây mà.

BÀ SÒN: Muốn có việc thì có việc, ái chà, việc gì cho hợp lý đây, à có rồi.

ÔNG THÀNH: Bà nói đi.

BÀ SÒN: Không có ai ở đây mình cứ xưng hô anh em cho tình cảm, anh cứ gọi bà mãi chán bỏ xừ. Em tên là Giang Minh Sòn. Nik Facebook em là Giang Son. Rất nhiều người tưởng em là nhạc sĩ Giáng Son nhé.

ÔNG THÀNH: Tên cô đẹp đấy.

BÀ SÒN: Trông em thế này thôi, chứ lên hình đẹp ra phết, nhiều ông nhắn tin tán lầy tán đẽ, em có bằng lòng đâu. Thế mà anh cứ thờ ơ.

ÔNG THÀNH: Nào cô Minh Sòn, nói đi, lan man mãi thế.

BÀ SÒN: Vâng thì em nói. Hoàn cảnh

ÔNG THÀNH: Nào, thì cô có việc gì.

BÀ SÒN: Hoàn cảnh nhà em thì anh và cả làng ai chả biết, chồng thì chết sớm, có hai mụn con gái đi lấy chồng xa, mà em thì hết tuổi lao động rồi, em đến đề nghị xem em có thuộc diện chính sách nào không để em xin trợ cấp.

ÔNG THÀNH: Trông cô vẫn phây phây thế kia, ai lại đi xin trợ cấp.

BÀ SÒN: Em thì đúng là còn phây phây thật, thế này mà anh, có để ý đâu?

ÔNG THÀNH: Cô nói rõ đi.

BÀ SÒN: Đúng là em vẫn còn khỏe, lấy chồng tốt, nhưng trên lý thuyết, em là người cô đơn quả phụ, hết tuổi lao động rồi, mà thực tế em có làm ruộng đâu nên anh xem có đúng với tiêu chuẩn chính sách nào thì cho em xin.

ÔNG THÀNH: Đúng là có chính sách cho người cô đơn quả phụ, sức khỏe không lao động sản xuất được, đời sống thực sự khó khăn.

BÀ SÒN: Thì anh cứ làm hồ sơ là em cực kỳ khó khăn vào, người ta gọi là án tại hồ sơ mà, chồng chết sớm, con gái lấy chồng xa, sức khỏe kém, nhà dột nát.

ÔNG THÀNH: Ấy ấy! Không được, mình phải trung thực. Đúng cô là người hóa chồng, con gái lấy chồng xa, nhà cũng hơi cũ một tý.

BÀ SÒN: Đấy anh thấy chưa, đúng quá còn gì!

ÔNG THÀNH: Nhưng cô còn khỏe, lại giỏi giang, đời sống khá giả, nhà cấp 4 cũ một tý, nhưng còn ở tốt, như vậy cô phải tự hào chứ, ai lại đi xin trợ cấp.

BÀ SÒN: Em đi làm ô xin có gì mà giỏi giang. Anh không làm cho em thật à?

ÔNG THÀNH: Khi nào cô khó khăn thật tôi sẽ làm.

BÀ SÒN: Anh cũng ghê thật đấy! Nói thật với anh nhé, việc xin trợ cấp cũng chỉ là cái cớ để em đến gặp anh thôi, anh thấy em giỏi giang, còn trẻ chồng chết mà anh không rung động gì à?

ÔNG THÀNH: Tôi không hiểu.

BÀ SÒN: Trời ơi, thế mà không hiểu, bây giờ đến hết đời em không phải làm gì vẫn đủ ăn, anh không thấy bao nhiêu năm em đi làm ở Hà Nội à? Em có thể xây căn nhà mới nho nhỏ để ở, nhưng em không xây, nếu em ở vậy đến khi nhà hỏng em chết là vừa

ÔNG THÀNH: Ấy! sao cô lại nói thế?

BÀ SÒN: Để em nói hết, nhưng nếu anh để ý đến em, thương yêu em, em sang ở với anh thì em làm nhà làm gì, em sẽ chăm sóc cho anh, góp gạo thổi cơm chung mà.

ÔNG THÀNH: Tôi mong bà hiểu cho.

BÀ SÒN: Em hiểu quá đi chứ, anh gà trống nuôi con, lại là thương binh nặng, tuổi cao rồi, cần người chăm sóc, mà chăm sóc người là nghề của em, em chăm người già ở Hà Nội thạo lắm rồi, dạo này em nghỉ về là cố tình gặp anh đây, anh thấy thế nào? (Tuất Hợi ra)

Tuất + Hợi: cùng chào....

Chào bác trưởng thôn ạ!

BÀ SÒN: Ở hai thằng này! Hai người ngồi đây mà chúng mày chào một người là sao?

TUẤT: Lúc sáng cháu vừa gặp cô rồi.

HỢI: Cháu chào cô lúc sáng rồi.

BÀ SÒN: Đúng là lúc sáng tao đi qua thấy anh em chúng mày cãi nhau om tỏi, chắc lại đến báo cáo trưởng thôn chứ gì?

TUẤT: Đúng ạ!

HỢI: Cô có việc gì với trưởng thôn đây. Xong chưa?

ÔNG THÀNH: (Rót nước) mời các anh ngồi, các anh uống nước.

BÀ SÒN: Cô xong rồi, hai thằng ngồi đây nhé, anh Thành lưu ý đến việc em đề xuất nhé, cái việc sau ấy, không phải xin trợ cấp đâu, anh hiểu ý em chứ?

ÔNG THÀNH: Tôi hiểu rồi, có gì tôi nói sau.

BÀ SÒN: Vâng. Em chào anh em về, cô chào hai thằng nhé. À quên, còn một việc nữa, hợp tác xã nông nghiệp năm nay dịch vụ mua bả chuột cho xã viên đánh không chết con nào, chuột phá mùa màng ghê quá. Anh xem hợp tác xã làm ăn thế nào chứ?

TUẤT: Cô Sòn không làm ruộng mà cũng biết chuột phá à?

BÀ SÒN: Chuyện anh em nhà mày tranh chấp đất đai cô còn biết, chứ chuyện chuột phá đồng ai chẳng biết, anh Thành lưu ý nhé, em về (ra góc sân khấu nói với khán giả: Cái miệng này, tự nhiên mày nói bả chuột vào đấy, ông ấy tưởng mình thả thính đánh bả ông ấy thì sao, nhưng thôi, lỡ nói rồi đành vậy (vào)

ÔNG THÀNH: Hai anh em có việc gì hay cũng bả chuột?

TUẤT: Dạ không, chúng cháu có việc riêng.

HỘI: Vâng, việc riêng của chúng cháu là. Báo cáo bác!

TUẤT: Mày im mồm để tao nói trước.

ÔNG THÀNH: Trật tự, từng anh nói một, nào Tuất là anh nói đi.

TUẤT: Báo cáo bác trưởng thôn, bí thư chi bộ, bác là người cầm cân nảy mực, bác giải quyết giúp cháu, cái thằng này là em mà nó không nghe lời anh nó tham lam quá.

HỘI: Ông tham thì có, cậ là anh cứ nói bừa.

ÔNG THÀNH: Anh Hội từ từ nói sau anh Tuất nói tiếp đi.

TUẤT: Vâng bác thấy đấy. Là em mà nó cứ tranh trèo. Báo cáo bác trưởng thôn, bí thư chi bộ là: Bố mẹ cháu chết đi để lại cho anh em cháu mỗi thằng một nửa đất ở bằng nhau, cháu là anh mà không được hơn tý nào, lúc đó cháu chưa hiểu biết lắm, nên bố mẹ chia cho là mừng.

ÔNG THÀNH: Tôi thấy ông bà chia cho hai anh như thế là đẹp quá, có gì mà lẩn tẩn?

TUẤT: Bây giờ mới lòi ra sự bất cập bác ạ.

HỘI: Có gì mà bất cập, cái đồ tham lam, ông hơn rồi còn gì?

TUẤT: Tài sản nhà cửa trên đó ông được tất tặn tặn, không hơn là cái gì?

ÔNG THÀNH: Anh Hợi, tôi bảo ngồi im, anh Tuất tại sao bắt cập?

TUẤT: Nó sờ sờ ra mà bác không nhìn thấy à?

ÔNG THÀNH: Tôi thấy ông bà, chia cho mỗi anh một nửa, anh là anh được hơn tài sản trên đất, ông bà cưới cho mỗi anh một cô vợ đẹp, cả hai anh cùng chịu khó làm ăn, mỗi đứa được hai con đẹp thế, dân làng ai cũng khen, thế mà bây giờ cãi nhau là sao?

TUẤT: Đấy, đấy, chính nó nằm ở chỗ chịu khó làm ăn mà không thấy cái bắt cập ấy đấy.

HỢI: Nói toẹt nó ra đi còn vòng vo.

ÔNG THÀNH: Anh Tuất trình bày cụ thể đi.

TUẤT: Vâng thưa bác trưởng thôn, kiêm bí thư chi bộ. Mỗi thằng hai đứa con, mà đất bằng nhau, nhưng nhà cháu là hai thằng Cu, nhà nó một trai một gái, con gái lớn đi lấy chồng, vậy còn một thằng Cu nhà nó bằng đất hai thằng Cu nhà cháu, mà thằng Cu đầu nhà cháu lại là kẻ tục trưởng tộc, nên bố mẹ cho là một chuyện, bây giờ cháu thấy bắt cập nên cháu điều chỉnh lại.

ÔNG THÀNH: Anh Tuất nói hết chưa?

HỢI: Ái, Ái chà. Điều chỉnh lại, đồ tham lam.

TUẤT: (Nắm cổ áo Hợi) mày bảo ai tham, một thằng Cu mà đòi bằng hai thằng Cu nhà tao mà mày bảo tao tham?

ÔNG THÀNH: Các anh đến để trình bày hay đến để cãi nhau hả: các anh về

TUẤT: Ấy ấy, bác thông cảm, cháu hay nói to.

HỢI: Báo cáo bác: Cháu được mỗi đất không, nhà là vợ chồng cháu tự làm lấy để ở.

TUẤT: Này Này, lúc mày làm bố mẹ cũng chó nhé, mày tưởng tao không biết hả?

HỢI: Cho nhưng vẫn không bằng ông.

ÔNG THÀNH: Anh Tuất ngồi im, anh Hợi nói tiếp.

- HỢI:** Từ khi làm nhà xong, hai anh em vui vẻ làm ăn phát triển kinh tế thì một hôm anh ấy sang đòi rào vườn nhà cháu lại và nói từ nay nhà tao được hai phần ba, nhà mày được một phần ba đất ở.
- TUẤT:** Nhà tao hai thàng, nhà mày một thàng không đúng à?
- ÔNG THÀNH:** Các anh muốn tôi giải quyết hay các anh muốn cãi nhau?
- TUẤT + HỢI (đồng thanh):** Muốn giải quyết ạ!
- ÔNG THÀNH:** Vậy các anh lắng nghe đây, bố mẹ các anh đẻ ra các anh, nuôi nấng các anh trưởng thành, bố mẹ các anh có để cho các anh thiếu đói không?
- TUẤT + HỢI (đồng thanh):** Không ạ!
- ÔNG THÀNH:** Bố mẹ các anh cưới vợ cho các anh, tạo thuận lợi cho các anh làm ăn, vợ chồng các anh đều hạnh phúc, chí thú làm ăn sao bây giờ không bảo nhau được lại cãi nhau hả?
- TUẤT:** Chỉ vì bất cập đất đai thôi ạ!
- ÔNG THÀNH:** Lúc ông bà chia đất cho các anh chưa biết được các anh có mấy đứa con mà chia theo ý anh Tuất. Đồng thời bố mẹ nào cũng chỉ có trách nhiệm với con, các anh lại có trách nhiệm với con các anh, bố mẹ cho cái gì lấy cái đó, có quyền sử dụng, không ai có quyền xâm phạm, anh Tuất không thể sang nhà anh Hợi mà lấy bất kỳ thứ gì được, các anh nghe rõ chưa?
- TUẤT:** Nhưng nhà cháu hai thàng, nhà nó một thàng.
- ÔNG THÀNH:** Tôi ví dụ thôi nhá: Nhà anh Tuất được hai đứa con gái, nhà anh Hợi được hai đứa con trai, thì anh Tuất có cho hết đất anh Hợi không?
- TUẤT:** Cái này...
- HỢI:** Đây! Ông thấy chưa? Bác trưởng thôn, Bí thư chi bộ nói ông cứng họng nhé.
- ÔNG THÀNH:** Anh không trả lời được, vậy nghe tôi các anh về hãy đoàn kết lại, bảo nhau làm ăn. Tôi tin là một trong hai anh mà gặp khó khăn thì anh còn lại không bao giờ bỏ mặc đâu.
- HỢI:** Vâng, không bỏ mặc ạ, ông này bỏ thì có.
- TUẤT:** Mày chỉ láo, mày thử khó khăn xem tao có giúp không.
- ÔNG THÀNH:** Như vậy là các anh đã nghe ra rồi đấy. Tôi nói thêm: Bây giờ công bằng xã hội, con trai cũng như con gái, đều có trách nhiệm nghĩa vụ

như nhau, anh Tuất không thể nói anh có hai con trai mà hơn được nhé, ra pháp luật là anh bị thua ngay, trông anh sức dài vai rộng thế mà phải tranh dành với em à? Nuôi con phải có trách nhiệm với con chứ.

TUẤT: Con cháu chẳng kém con thằng nào.

ÔNG THÀNH: Vậy tại sao muốn sang chiếm đất của em?

TUẤT: Ai đã chiếm đâu, mới sang nói với vợ chồng nó thôi ạ, làm gì mà cháu không mua nổi miếng đất cho con.

TUỆ: (Ra): Cháu chào chú Thành, chào hai anh em.

ÔNG THÀNH: Chào anh Tuệ. Có việc gì mà bí thư Đảng ủy đến tận đây thế này. Mời anh ngồi.

TUỆ: Thỉnh thoảng cháu cũng muốn vào chơi với chú tỹ.

TUẤT + HỒI (đồng thanh) Chào anh Tuệ ạ!

TUỆ: Hai anh em có việc gì mà chủ nhật không đi cho bác trưởng thôn nghỉ.

HỒI: Dạ hôm nay chủ nhật ạ. Chúng em không đi ạ.

TUẤT: Bác Thành thông cảm cho chúng cháu nhé.
Chào bác và anh ngồi chơi: Cháu về ạ (vào)
Chào bác và anh ạ (vào).

ÔNG THÀNH: Hai anh em về bảo nhau khéo léo nhé.

TUỆ: Cháu đến đây thấy chú đang giải quyết, nên cháu chưa vào ngay, hai anh em thằng này cũng thuộc diện chịu khó làm ăn mà lại tranh dành nhau à?

ÔNG THÀNH: Ông tưởng Tuất nói cũng lý luận ra phết, ai mới nghe tưởng là nói đúng, nhưng chú giải quyết xong rồi, ổn thỏa rồi

TUỆ: Phải nói rằng cháu chứng kiến chú giải quyết một cách tuyệt vời. Đúng là cán bộ thôn phải có trình độ, uy tín như thế, đường lối chung

thì phát triển cán bộ trẻ, nhưng cán bộ thôn trẻ quá không làm được việc, như việc vừa rồi là chú đỡ cho một vài phiên tòa xử kiện đấy.

ÔNG THÀNH: Nhưng như chú thì lại già quá rồi, cứ tầm độ hơn năm mươi là được, chú đã gần bảy mươi rồi, chú cũng đang định báo cáo với các đồng chí hết khóa này chú bảy mươi cho chú nghỉ.

TUỆ: Cháu đến đây trước hết là thăm chú, xong cũng là vì việc đây, khâu nhân sự của cấp thôn quan trọng lắm, riêng thôn ta chú còn rất uy tín, mặc dù chú là thương binh nặng, được nhà nước nuôi dưỡng, nhưng chú đã về quê, lại tham gia công tác, Đảng ủy đánh giá rất cao năng lực của chú, nên thường vụ thống nhất đề nghị chú giúp chúng cháu, giúp nhân dân trong thôn một khóa nữa.

ÔNG THÀNH: Mình là một người lính, một Đảng viên, được các đồng chí và nhân dân tin yêu thì mình cũng phải cố gắng, tính chú đã làm gì là phải nhiệt tình, đem hết tâm huyết vào công việc để hoàn thành, sức khỏe của chú mấy năm nay cũng kém dần rồi, mình làm mãi người ta lại bảo là tham quyền cố vị.

TUỆ: Khổ quá, có gì mà tham, quan chức gì đâu? Bí thư chi bộ kiêm trưởng thôn phải là người chứng chạc, hàng ngày sống với dân, nói có tình có lý, giải quyết được mọi việc như vừa rồi là quá tốt. Chú cố gắng chú nhé.

ÔNG THÀNH: Thực ra tinh thần của chú vẫn rất tỉnh táo và vững vàng lắm, chỉ sức khỏe kém thôi, các đồng chí tìm được người thay là tốt nhất.

TUỆ: Tìm người cán bộ thôn là một vấn đề tương đối khó khăn, việc này do chú và chi bộ, tìm được thì chú nghỉ, không là chú cứ phải làm

ÔNG THÀNH: Cũng khó tìm thật, những đứa có học hành tử tế thì ra ngoài làm ăn hết rồi, đứa nào nghỉ học cũng đi làm thợ, làm công nhân, nói chung bây giờ tìm được người vào Đảng cũng khó huống chi làm cán bộ, thể rồi lương thấp không đủ sống

TUỆ: Đúng thế, đó cũng là tình trạng chung, rất ít thanh niên muốn làm cán bộ thôn, nếu khó quá chú có thể động viên mấy anh sĩ quan quân đội mới nghỉ hưu, tuổi chưa đến sáu mươi.

ÔNG THÀNH: À, ừ đúng rồi, chi bộ mới có hai đồng chí vừa về nghỉ hưu, sức khỏe còn tốt và hăng hái lắm, họ lại có lương nên không phải lo cuộc sống, chuyên tâm vào công việc hơn, khóa tới chú sẽ giới thiệu vào quy hoạch

SƠN: (Ra đi) Con chào bố, em chào anh

ÔNG THÀNH: Đi thi về rồi hả

SƠN: Dạ vâng

TUỆ: Làm bài tốt chứ.

SƠN: Em làm được ạ, bài thi đúng những phần em ôn kỹ.

TUỆ: Thế thì tốt quá, chú Thành này, em nó thi đỗ vào trường đại học nào là phải cho nó học đấy nhé, chú có khó khăn gì cứ trình bày, nó là con thương binh, chúng cháu sẽ tạo điều kiện giúp đỡ.

ÔNG THÀNH: Chú cũng nghĩ là nó thích học gì thì tùy nó. Chú cũng cố gắng cho em học hành đến nơi đến chốn, có khó khăn chú sẽ báo cáo các đồng chí.

TU: Hôm nay chủ nhật chú cũng phải làm việc, hai bố con chuẩn bị cơm nước nhé, cháu xin phép về ạ! (vào)

ÔNG THÀNH: Chú cảm ơn nhé!

SƠN: Em chào anh.

ÔNG THÀNH: Nguyện vọng của con thi vào trường nào?

SƠN: Con muốn thi vào trường Quân đội ạ!

ÔNG THÀNH: Vào Quân đội là vất vả đấy.

SƠN: Con là con của bố mà, sợ gì vất vả

ÔNG THÀNH: Tốt! Bố tùy con, học gì bố cũng ủng hộ.

SƠN: Vào trường quân đội vừa theo đường của bố, vừa không mất học phí cho bố đỡ vất vả.

ÔNG THÀNH: Lại biết nghĩ cho bố rồi kia à? Anh cứ vô tư đi, bố còn nuôi được anh mà.

SƠN: Bố! Con chưa làm được gì giúp bố, con chỉ biết học thôi. À, hôm nay con gặp người biết bố.

ÔNG THÀNH: Ai thế hả con? Con phải thi thì làm sao gặp được người biết bố?

SƠN: (*Lấy bút trong cặp ra*): Đây bố. Do cây bút này. (Mai ra nghe thấy thế đứng vào chỗ khuất để nghe).

ÔNG THÀNH: Cây bút này là sao?

SƠN: Cô giáo coi thi phòng con, cô thấy con dùng cây bút này, cô cầm lên xem và hỏi: Ai cho em cây bút này? Con nói là Bố em cho, đây là kỷ vật chiến tranh của bố em đấy!

ÔNG THÀNH: Há? Cô giáo già hay trẻ hả con?

SƠN: Cô ấy cũng tầm gần năm mươi.

ÔNG THÀNH: Gần năm mươi như vậy là không phải.

SƠN: Thế là sao ạ? Nhưng cô ấy xinh lắm.

ÔNG THÀNH: Không, bố không biết cô ấy.

MAI (đi ra) Có! Bố em biết đấy.

SƠN: Em chào cô ạ! Bố, đây là cô giáo coi thi phòng con đấy!

MAI: Cô chào em!

SƠN: Sao cô biết nhà em ạ?

MAI: Khi biết em là con bố Thành, thấy em ra về lại đi bộ cô nghĩ chắc là nhà gần đây, xong thủ tục nộp bài thi cô hỏi thăm đường vào, mà hai bố con không mời khách ngồi à?

ÔNG THÀNH: (*Đứng dậy ngờ ngàng*) À, mời.. mời cô ngồi.

MAI: (*Ngồi xuống ghế*) Thế là đúng rồi, anh vẫn nhớ

SƠN: (*Rót nước*) Em mời cô uống nước ạ!

ÔNG THÀNH: Ở trường thì cô là cô giáo, khi vào nhà mình cô là cô của con

SƠN: Con mời cô uống nước ạ

MAI: Ủ, được rồi. Con giống bố lắm.

ÔNG THÀNH: Có đúng em là.....

MAI: Là Sương chứ gì. Đúng là anh vẫn nhớ, nhưng vẫn trẻ thế này sao?

ÔNG THÀNH: Tôi cũng nghĩ thế. Sương kém tôi có hai tuổi.

MAI: Đúng rồi! Em là Mai, em gái chị Sương. Em được phân công về trường mình coi thi, khi vào phòng em quan sát học sinh làm bài, thấy anh chàng Sơn này dùng bút Trường Sơn, em cầm lên thì đúng rồi. Giống hết cây bút của em. Hôm nay Sơn làm bài tốt lắm, xong trước 15 phút. Sơn được ra trước, em ra theo và hỏi về bố, từ đó em khẳng định Sơn là con anh, hết giờ thi em hỏi thăm vào đây. Em kém chị Sương hơn hai chục tuổi mà. Bố em đi bộ đội về mới để thêm em.

ÔNG THÀNH: Ô, thế hả? Hai chị em cô giống nhau quá! Bây giờ thế này, chuyện còn dài, mời cô ở lại ăn cơm với bố con tôi. Sơn, con xuống bếp sắp xếp đi, bố làm thịt con gà rồi đấy

SƠN: Dạ vâng. Con mời cô ở lại ăn cơm với bố con con ạ.

MAI: Được rồi, cô ở lại

SƠN: *(Vui vẻ vào)*

MAI: Năm hết chiến tranh, chị em từ chiến trường trở về, em chưa được sinh ra, khi em ra đời và lớn lên, em thấy chị em có rất nhiều người muốn đến tìm hiểu để xây dựng ra đình, nhưng không hiểu sao chị ấy không lấy ai, bố mẹ em giục mãi, nhưng chị cứ im lặng

ÔNG THÀNH: Thế bây giờ cô ấy ra sao?

MAI: Đến năm em đi học sư phạm, chị ấy lấy cây bút này *(lấy bút ra)* cho em và nói: Đây là cây bút kỷ vật thời chiến tranh của chị, chị tặng em. Đêm ấy hai chị em ngủ cùng nhau, chị kỷ niệm về anh và cây bút này, chị ấy bảo: Bây giờ chị ít đi ra ngoài, ngoài xã hội còn một cây bút như thế này nữa, em gặp ai có thì báo ngay cho chị

ÔNG THÀNH: Bây giờ chị Sương của em vẫn khỏe chứ

MAI: Sau khi bố mẹ em qua đời, em đi lấy chồng, chỉ ở nhà một mình được mấy năm, thấy chị buồn quá, vợ chồng em đón chị về ở cùng cho vui và trông mấy đứa nhỏ để hai vợ chồng em yên tâm công tác, hai vợ chồng em đều là giáo viên

SƠN (Ra): Con mời cô và bố vào ăn cơm ạ

MAI: Từ từ đã, em quê ở Thái Bình, nhưng lấy chồng Hà Tây, chồng em là bạn học cùng sư phạm, từ nhà chồng em đi xe máy đến đây khoảng ba mươi phút, em đã điện cho con em là đưa ngay bác Sương lên đây có việc, hai bác cháu đã đi và sắp tới nơi rồi

ÔNG THÀNH: Ôi thế thì hay quá

MAI: Sau khi trò chuyện với thằng Sơn, biết nhà anh chỉ còn hai bố con nên em quyết định cho hai người gặp nhau

ÔNG THANH: Hay quá, cảm ơn cô nhiều, bao nhiêu năm tôi không biết tin tức gì về Sương!

MAI (Ra có chuông điện thoại) Mẹ đây, con đi tiếp từ cổng trường vào khoảng một trăm mét nữa thì rẽ phải và đi thẳng hai trăm mét nữa là mẹ đợi ở đấy (nói với thành) em ra đón nhé.

ÔNG THANH: Vâng, vâng cô ra đi

SƠN: Con làm xong rồi, nhưng thêm người thì....

ÔNG THANH: Không sao, trong tủ còn thức ăn

SƠN: Cô Sương là bạn kỷ niệm với bố à?

ÔNG THANH: Đúng rồi, bạn từ thời chiến tranh đấy.

SƠN: Lâu ngày hai người không gặp nhau, bây giờ mới gặp, vui quá bố nhỉ?

ÔNG THANH: Vui! Bố rất vui.

SƯƠNG - MAI - TẤN (Ra):

MAI: Anh Thành có nhận ra ai đây không?

ÔNG THÀNH: *(Đứng lặng như Trời trông)*

TẤN: Cháu chào bác ạ!

SƠN: Cháu chào cô! Em chào anh!

MAI: Anh Thành!

ÔNG THÀNH: Hà.. à... ừ, mời ngồi! *(mọi người ngồi xuống ghế).*

SƯƠNG: Con là con bố Thành?

SƠN: Dạ, vâng ạ.

TẤN: Em giống bố quá!

MAI: Để em giới thiệu, chị Sương thì anh Thành biết rồi. Đây là Tấn, con trai em, đây là bác Thành bạn chiến đấu với bác Sương nhà ta. Đây là Sơn - con trai bác Thành.

ÔNG THÀNH: Bây giờ trưa rồi, mọi người ngồi nghỉ đi, để tôi xuống bếp sắp cơm, nhanh thôi kéo muộn để chiều cháu Sơn đi thi, cô Mai phải coi thi.

MAI: Ấy, ấy. Những hơn 14 giờ chiều mới vào thi, còn dài. Bây giờ thế này, hai ông bà lâu ngày không gặp, ưu tiên cho ngồi chuyện trò, để em và hai thằng xuống bếp chuẩn bị.

TẤN: Đúng đấy *(nói nhỏ với Sơn)*. Đến đột xuất thế này để anh đi mua thức ăn.

SƠN: Cô Mai tâm lý quá! Mời cô và anh theo em xuống bếp. thức ăn có đủ không phải mua

Sơn kéo hai người vào. Sân khấu chỉ còn hai người, Sương nhìn thẳng vào Thành như muốn hỏi nhiều điều. Sao anh không đi tìm em? Sao anh lấy vợ mà bỏ qua lời hứa, sao anh, sao anh.....

Ông Thành lúng túng rồi cất tiếng trả lời

ÔNG THÀNH: Sau lần ấy, anh theo đơn vị vào tuyến trọng, rồi lại bị thương nặng trong một trận đánh, may mà sống sót. Rồi miền Nam hoàn toàn giải phóng, người ta đưa anh ra Bắc, vào một trại điều dưỡng thương binh nặng ở Bắc Ninh.

SUÔNG: Thằng nhỏ giống anh quá, mẹ nó đâu?

ÔNG THÀNH: Anh định ở trong trại điều dưỡng đó suốt đời. Đây em xem, anh bị hỏng một mắt, mất một chân, phải lắp chân giả, mắt giả, thương tật đầy mình, lấy ai chỉ làm khổ người ta.

SUÔNG: *(Vẫn nhìn như muốn hỏi tiếp)* Anh vẫn lấy vợ đấy thôi.

ÔNG THÀNH: Anh ở trại điều dưỡng được mười hai năm, sức khỏe khá lên đôi chút, mẹ anh thương nhớ quá nên lên xin cho anh về điều dưỡng tại nhà. Gia đình giục anh lấy vợ nhưng anh không định lấy.

SUÔNG: Vẫn có thằng Sơn mà.

ÔNG THÀNH: Đến năm gần năm mươi tuổi, mẹ anh hỏi cho một cô ở làng bên. Cô ấy là gái lỡ thì, hơn ba mươi tuổi, vì anh là con trai duy nhất nên phải nghe lời bố mẹ kết hôn với cô ấy.

SUÔNG: Thế cô ấy đâu? Cô ấy làm gì?

ÔNG THÀNH: Cô ấy là một người rất thực dụng, khi thằng Sơn được ba tuổi, hoàn cảnh lúc đó khó khăn, cô ấy đòi đi xuất khẩu lao động, rồi ở luôn bên Đức không về và anh đã ly hôn.

SUÔNG: *(Vẫn nhìn vào thành suy tư)*

ÔNG THÀNH: Anh thấy những người phụ nữ trải qua chiến tranh như em, cuộc đời đã quá vất vả, gian khổ đến tột cùng, không biết sống chết ra sao, anh rất muốn tìm em, muốn tìm em lắm, nhưng không biết tìm ở đâu, mà nếu có tìm được, chúng ta lấy nhau, thì chỉ làm khổ em thôi, em không thể khổ suốt đời được, em phải được hạnh phúc, nhưng anh nghe Mai nói em không lấy chồng?

SUÔNG: Hết chiến tranh em về quê, làm ruộng và chờ anh.

ÔNG THÀNH: Khổ quá chiến tranh biết sống chết thế nào mà chờ, có chờ thì cũng vài năm thôi, không thấy thì cũng lấy chồng đi chứ. Trời ơi! Sao tôi làm khổ em thế này.

SUÔNG: Em chờ đến hai mươi năm, lúc đó em nghĩ có lẽ anh đã hi sinh, thì cũng là lúc tuổi cao qua rồi, em đành ở vậy để chăm sóc bố mẹ.

ÔNG THÀNH: Vậy là tại anh, anh đã làm khổ em,

SUÔNG: Không anh ơi, tại chiến tranh, bây giờ còn gặp được nhau thế này là may rồi, em không thể quên ngày chia tay hai đứa mình giữa rừng Trường Sơn năm ấy (ánh sáng mờ dần, cảnh sân khấu được thay

bằng một khoảng rừng Trường Sơn. Thành và Sương còn trẻ, mặc quân phục cùng ngồi trên một thân cây đổ)

ÔNG THÀNH: Quê anh cũng có núi rừng hùng vĩ như thế này, có núi Ba Vì cao vút, ở đó có truyền thuyết Sơn Tinh, Thủy Tinh kỳ diệu. Hôm nay có được những giây phút bình yên ở bên em thế này, thật hiếm hoi, đáng lẽ chúng ta phải thật vui vẻ, nhưng trong anh lại có những điều day dứt.

SƯƠNG: Ta cứ tận hưởng những giây phút bình yên hiếm có này, day dứt làm chi anh ơi?

ÔNG THÀNH: Những ngày vừa qua, anh bị thương khi hành quân qua đây, đơn vị anh đã gửi anh lại đơn vị của em, nhờ đơn vị em chăm sóc, đến nay sức khỏe của anh đã ổn định, buồn vì sắp phải sa em, anh nhớ lắm.

SƯƠNG: Anh đã khỏe rồi đâu, em là người được giao chăm sóc anh, sức khỏe anh thế nào em biết mà.

ÔNG THÀNH: *(Đứng lên vận động)* đây em xem, anh khỏe lắm rồi
Những ngày qua anh được em chăm sóc tận tình, chia tay em anh rất nhớ.

SƯƠNG: Em biết tình cảm của anh dành cho em, em rất trân quý, nhưng Đất Nước chiến tranh ta vẫn phải làm nhiệm vụ, khi Đất Nước hòa bình mà còn sống, em sẽ chờ anh *(khóc sụt sịt)*

ÔNG THÀNH: *(Nắm tay Sương)* Sương! Anh yêu em, khi đất nước hòa bình , mà còn sống anh nhất định sẽ tìm em, anh...anh xin được ôm em một cái

SƯƠNG: *(Gật đầu, giang hai tay, hai người ôm nhau khá lâu, xong Thành lấy trong túi ra hai cây bút)*

ÔNG THÀNH: Anh có hai cây bút, này giống hệt nhau, trên thân bút anh tự khắc: T-S -18/7/1974, anh tặng em một cái

SƯƠNG: Anh khắc đẹp thế, hai chữ T-S là gì hả anh?

ÔNG THÀNH: Nó là hai chữ Thành – Sương, cũng có thể là Trường – Sơn

SƯƠNG: Nhưng giữa rừng thế này anh mua bút ở đâu?

ÔNG THÀNH: Lúc nhập ngũ chi đoàn tặng một sổ và hai bút, họ nói mất cái này còn cái kia, đây sẽ là kỷ vật tình yêu của hai chúng ta

SƯƠNG: *(Cầm tay Thành)* xa anh em cũng nhớ lắm, anh đi giữ gìn sức khỏe nhé, em sẽ giữ mãi kỷ vật này!

ÔNG THÀNH: Anh đã báo cáo thủ trưởng của em rồi, nhưng không nói với ai ở đây, chiều nay anh sẽ lẳng lặng đi để tránh mọi người đưa tiễn, gây nhớ nhung phiền hà, em cũng giữ gìn sức khỏe nhé- tạm biệt em *(ánh sáng mờ dần, thay cảnh sân khấu trở lại nhà ông Thành)*

SƯƠNG: Em chờ không thấy anh, đến năm cái Mai đi học sư phạm, em tặng nó cây bút và dặn rằng em gặp ai có cây bút giống như thế này thì báo cho chị, và bây giờ em được gặp anh *(Mai, Tấn Sơn ra nghe thấy)*

ÔNG THÀNH: *(Nắm tay Sương)* thực sự anh rất có lỗi với em

MAI: Có lỗi thì bây giờ chuộc lỗi

TẤN: *(Đúng rồi bác ơi, chưa muộn đâu)*

SƠN: Hay quá cô ạ, cô ở đây luôn với bố con, con cảm ơn cô rất nhiều

SƯƠNG: Cô cảm ơn con, con là một đứa rất ngoan *(cười trào nước mắt nhìn sang Thành như muốn hỏi ý anh thế nào)*

ÔNG THÀNH: À, ừ mọi người vào ăn cơm đã, chiều con nó còn đi thi.

SƠN: Vâng! Con đói lắm rồi, anh Tấn nhỉ?

TẤN: Anh là con cô Mai nhé. Em muốn làm con bác Sương để làm anh của anh hả?
(kéo Sơn ra một góc):

SƠN: Anh yên tâm, em vẫn gọi anh là anh *(ngoặc tay)*.

MAI: Này! Hai thằng kia, bày trò gì, kêu đói rồi còn chuyện riêng hả?

SƠN: Vâng, chúng con vào ngay *(tất cả cùng vào)*.

HẾT

Xong toàn bộ diễn viên ra chào khán giả.